

Der er en lille Bemærkning i Flertallets Betænkning, som jeg ikke kan undlade at henlede opmærksomheden paa, saa meget mere som den ogsaa oftere er bleven omtalt og blandt Andet af det ærede Medlem paa Hjørnet. (Sagd). Den gaar ud paa, at det, at have en Fæstning i Nyggen „mulig kunde udvøve en noget svækkende Indflydelse paa Forsvarets Styrke i første Linie". (Dinesen: Det har staaet i „Fædrelandet"! ) Saa jeg kjender, hvad der har staaet i „Fædrelandet", og jeg kjender ogsaa de Svar, der ere komne i „Fædrelandet". Men det vil jeg ikke drøfte i Dieblisset; men jeg vil kun gjøre en lille kort Bemærkning. Lad os følge Konsekvensen. Er den Tanke om Fæstninger rigtig, er det da ikke ogsaa det Misligte af Alt, naar man opstiller sig til Kamp — mange af de Herrer have jo været Soldater og kjende Forholdene; det er altsaa bekendte Forhold, jeg taler om — at man da bag Tropperne i første Linie opstiller en Reserve? Misstiker man da ikke ogsaa, at derved svækkes Indflydelsen paa Tropperne i første Linie? Vil Nogen herefter prædikke denne nye Taktik? Men det er akkurat samme Tanke, som staaer udtrykt i de nævnte Linier. Der er et andet Punkt i Betænkningen, som jeg ved samme Leilighed skal tillade mig at røre lidt ved. Jeg skal ikke gaa ind paa det Organisationsudkast i dets Helhed, her er fremfat i Betænkningen, jeg skal nøies med at omtale et Punkt. Det er det om de 21 Landeværnsbatailloner. Man tror saa tidt, at det er nye Tanker, man kommer frem med, Tanker, som ikke ere prøvede, og kommer saa i Reglen til den Eraring, at, hvad der ser ud som Nyt, er prøvet, forsøgt og forkastet. Tanken om Landeværnsbataillonerne kan man altid henføre til Frygten for en Landgang. Over Gang der har været Frygt for en Landgang, er man tyet til disse Landeværnsbatailloner, som man vil bruge til det saakaldte lokale Forsvar. Da det derfor i 1801 faae ud til en Landgang, oprettede man hjemme hos os et Landeværn af alt det Mandskab, som havde tjent i Hæren, og som var i en Alder af mellem 30 og 45 Aar, og deraf paa Sjælland to sjællandske Regimenter, tilsammen 19 Batailloner. Af disse 19 Batailloner bleve 8 indkaldte i 1807 til Kjøbenhavns Befæstning — de laa nemlig nærmest ved Kjøbenhavn. Men de andre havde man en uhyre Uleilighed med at faae samlede ved Bataillonerne. Det er Historie, jeg refererer, og jeg har altsaa Lov til at bruge den, som den foreligger; det er ingen Anke, at der kan have været begaaet Feil den Gang. Man havde især stor Banskfeligbed ved at faae Mandstabet samlet fra Møen, Falster og de 2 lollandske Batailloner, og hvorfor bleve de ikke samlede? Nærmest fordi de opfattede Situationen saaledes, at de alene skulde opfylde den Pligt, at forsvare den Provinds, hvor de selv boede og opholdt sig. Man gjorde Alt fra Befolkningens Side for at skaffe dem Materiale.

I den ærede Ordsvørs Valgtreds, paa Møen, bragte man det saavidt, at man tog Vægtlodderne af Ubrene for at skaffe Bly til Rugler. Men Bataillonerne bleve dog kun saa sent samlede, at de akkurat kom med til den store Hurlumhei paa Kjøge Landevei. Det var Landeværnet dengang. Selv om vi nu faae en Lov, der siger, at Landeværnet skal ogsaa kunne sammendrages indenfor Nigets Grændser og anvendes efter Forsvarets Behov, mener jeg Frygt for, at den Tanke, der fandt sit Udtryk i 1807, ogsaa da vilde kunne gjøre sig gjældende. Man maa erindre, at Banskfeligbeden ved at føre Landeværnsbatailloner til Kamp er saa meget større, som de aldrig have organiserede Kammer, men disse skulle først skabes i det Dieblis, da man skal bruge dem. Havde man Kammerne, og til Landeværnsbatailloner høre de bedste Kræfter, man kan opdrive af Befalingsmænd, saa var Sagen maaste mindre farlig, men vil man bygge det lokale Forsvar paa et Landeværn og ovenikjøbet et Landeværn med svage Kammer, saa er jeg fuldt overbevist om, at det Forsvar brister. Jeg kommer nu tilbage til sluttelig at omtale det Punkt i Befæstningsloven, der for mig staaer som det vigtigste, nemlig Kjøbenhavns Søbefæstning. Jeg veed ikke, hvilken Saghyndig det er, der har tilraadet Flertallet at opgaae Kjøbenhavns Søbefæstning eller lade dette Spørgsmaal staa aabent. Der foreligger Intet i saa Henseende i alt det Materiale, Flertallet har haat til Raadighed, idetmindste Intet fra Militærens Side. Det maa altsaa ikke være en saghyndig Betragtning, der her har gjort sig gjældende, men en usaghyndig Betragtning. Naar jeg da atter kommer ind paa Spørgsmaalet, skal jeg sige, at da jeg forleden sagde, at Kjøbenhavns Søbefæstning vilde medføre Kjøbenhavns Landbefæstning og ved denne Leilighed citerede Oberst Tscherning, gjorde jeg det paa en Maade, der er bleven noget misforstaaet. Det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgtreds (Kjer) har nu idag oplyst, hvorledes min Tanke skulde opfattes. Jeg har ikke noget Dieblis villet sige, at Oberst Tscherning har taget Ordet for Kjøbenhavns Landbefæstning, og det har jeg heller ikke sagt; men i min Udvikling sagde jeg, at Principet om Kjøbenhavns Søbefæstning vare vi færdige med; thi Kjøbenhavn er befæstet mod Søfiden, selv om denne Befæstning har sine Mangler, og jeg søiede til, at, naar Kjøbenhavn var befæstet mod Søfiden, saa havde vi den Mandts Dom, der var optraadt stærkest imod Kjøbenhavns Befæstning, for, at Kjøbenhavns Befæstning mod Landfiden var nødvendig. Det var det, jeg udtalte, og ikke Andet. Jeg veed fuldt vel, at Ingen har arbeidet iorigere imod Kjøbenhavns Sø- og Landbefæstning end Oberst Tscherning har gjort lige til sin Dødsdag; men Spørgsmaalet om Kjøbenhavns Søbefæstning er ikke længere et aabent Spørgsmaal, det har fundet sin Afgjørelse, vi have befæstet Kjøbenhavn